

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Ivstitia Et Ivre Libri Decem, Reuerendi P. F. Dominici
Soto, Segobiensis, Ord. Præd. Theologi præclariss.**

Soto, Domingo de

Venetiis, 1608

5 [i. e. 4] C[a]eremoni[a]e veteris legis, sicne in Christi morte cessauerint,
vt inde citra mortale crimen nequeant obseruari.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38878

fi sacramenta applicatur quibus ideo eue-
nus instrumentis iustificamur. At vero gra-
tia illi iustificati perinde atq. nos, per cun-
cta legum opera merebantur, seu ceremo-
nialia essent seu moralia seu iudicialia,
Quarta conclusio. Expurgatio illa sacramen-
torum illius temporis a lue corporalium
sordidum, etsi rationem aliquam haberent
naturalem, tamen potissima erat in nostri
mysterio posita. Literalis inquam in le-
prosis, atq. aliis qui venenosis morbis infi-
ciebantur, erat, vt eorum caueretur conta-
gio. Hac enim ratione a castris pelleban-
tur, neq. recipiebantur nisi iudicio sacerdo-
tum essent mundi. Illi autem qui mortici-
nium tangebant, licet non eiicerentur e ca-
stris, propter horrorem tamen non admit-
tebantur in templo, nisi loti. Attamen prin-
ceps profecto causâ fuit, præmonstrare
mundationem per Christum futuram a
peccatorum tæbe, vt Apost. ad Hebr. 7. vsq.
ad 10. late disserit. Est enim in illo ritu
complura animaduertere, quæ nisi figura
essent nostri, pro miraculis haberentur.
Primum leproforum, aliorumque conta-
gione laborantium, frequentia, qualis
non est inter nos. Mox diuina cura im-
penitens cautio in illis abigendis atque e-
uitandis. Tertio, quod illorum iudicium
sacerdotibus esset mandatum, sine quo-
rum sententia non admittentur in tem-
plum. Quod Christus a deo duxit sanctum,
vt quibus ipse medebatur ad sacerdotes ni-
hilominus remitteret, cum tamen nego-
tium illud medicorum potius quam sacer-
dotum, munus esse videtur, atque eo po-
tissimum, quod ceremonia illa nulla vim
habebat naturalem curandis lepram aut
sanguinis fluxum. Quin vero non adhibe-
bantur quousque leprosus mundus iam
censebatur. sic enim audiendum est. ver-
bum Leuitic. 14. Hic est ritus leprosi quan-
do mundandus est, id est quando iudican-
dus est esse mundus. Subsequitur namque
Cum sacerdos egressus de castris inuenit
lepram esse mandatum, præcipiet ei qui pu-
rificatur, id est pronuntiatur esse sanus, vt
offerat, &c. Quare non constituebantur, vt
medici ad sanandam, sed vt iudices ad fe-
rendum sanitatis sententiam quo ideo cre-
dendi sunt testimonio medicorum fuisse
vsi. Quare leprosi non nisi naturali via sa-
nabantur, & medica opera. Rarissime au-
tem per miraculum, vt Maria Moysis so-

rore legitur, Numer. 13. quæ septem die-
bus cooperta fuit lepra, vt inue. Quod
enim vulgari opinione fertur, quando sa-
cerdotes errabant iudicantes quempiam
non esse leprosum, tunc licet non virtute
oblationis tamen beneficio Dei cum mira-
culose sanari, apocryphum est. Ille ergo sa-
cramentorum ritus ad significandum mu-
nus Christiani sacerdotij in expiandis pia-
culis fuit institutus. Ad postremum igitur
argu. responderetur, quod opera legis si ex
gratia fiebant tanquam Dei placita con-
uertebant animas, tamen legale cere-
monia neque adhibebantur ad mundan-
dum corpora, neque ad animas purifi-
candas.

Ad po-
stremum
argum.

ARTICVLVS IIII.

Utrum ceremonia veteris legis se in Christi
morte cessauerit vt inde citra mortale
crimen nequeant obseruari.

Sequitur in hoc quarto articulo de ce-
rimoniarum abolitione. Et arguitur
quod ceremonia ille cessare non debue-
rit in morte Christi, ita vt deinceps citra
mortale crimen nequeant obseruari. Legi-
tur Baruch. 5. Hic est liber mandatorum
Dei, & lex quæ est in æternum, in qua tamẽ
legum ceremonie etiam comprehendebantur.
Id item documento Christi com-
probatur, qui etiam dum legem nouam
prædicabat, leprosum mundatum, (vt
modo dicebamus) quasi veteres ceremo-
nias approbans, ad legales sacerdotes re-
misit. Præterea ceremonie antiquæ, vt di-
ctum est, non modo mysticas, verum & li-
terales causas habebant, illa ergo ratio-
ne erant permanitura. Secundo arguitur,
quod post ipsum euangelium licet illa ser-
uare. Apostoli, quos post confirmatio-
nem Spiritus sancti ex alto non est creden-
dum peccasse, more seruauerunt prisca lega-
lia. Nam vt legitur Act. 16. Paulus circum-
cidi Timotheum. Et 2. ca. habetur, con-
siliu auiscilians, Iacobi, assumptis viris
purificans est. Et Petrus, vt ad Galat. 2.
idem Paulus refert, subnixit se. Gentili-
um consortio, de quo non veretur affir-
mate Paulus eum vt reprehensibilem in-
simulasse. Quin vero vt Act. 15. memoria
proditum est, Apostolorum concilium im-
posuit

Primo
argu.

Secundo.

SOTO
iure
legibus
DIE
13

posuit Ecclesie ut abstinere ab immolatis simulacrorum, & sanguine, & suffocato, que inter ceremonias illius legis habebantur ergo nefas Christianis non est illiusmodi ceremonias obseruare. In contrarium tamen est admonitio Apostoli ad Gal. 5. Si circumcidimini, Christus nihil vobis proderit. Christi autem redemptioni obicem ponere, non potest non esse lethale peccatum ergo circumcidit aliasque subinde ceremonias facere post Christi passionem, peccatum est, idemque graue, ut pote Christo iniuriosum. Superiores articulos, cum quod prolixum postulabant sermonem, tum praeceptum, quod apud diuinos Thom. optima erat & luce conspersi, & amplificatione ditati, cum sim perfunctorieque tetigimus, hic autem ampliore exigi scolasticam disputationem, cui ideo explicando impensiores nauabimus operam: Ad plenam ergo questionis responsionem quatuor sunt conclusiones necessariae: Prima. I. ex Moyse per legem Christi cessare debuit, atque adeo omnino cessauit. Conclusio hanc multis in locis asseruit Paulus, cui Deus inter Apostolos negotium interpretandi legem veterem potissimum demandauit, ut Heb. 7. Translatio sacerdotio, necesse est ut legis translatio fiat. Et cap. 8. Nouum testamentum veteraui prius. Et ad 1. phel. 2. legem mandatorum deceret euacuans. Sed non opus est in articulo fidei testimonia multiplicare. Rationem autem iam supra articulo 2. aperire cepimus inter reddendum rationem cur debuit lex illa esse figuralis. Cum enim exterior cultus causa interni declarandi ac profrendi sit institutus, secundum triplicem statum trifarius est cultus. In patria namque ubi nihil speratur futurum, nihil opus est cultu futurorum prognostico. Legi vero euangelicae, cui praesens est Christus, qui nobis illic communiauit viam, ille tantum competit, qui imaginem illius triumphantis ecclesiae gerat, quo fide & sperandimus. Sed tamen antiquis quibus non praesens, sed promissus Messias erat ille congruebat cultus, qui umbra illius esset per quem erant ad eandem beatitudinem promouendi; Quo utique assueti idonei essent atque prompti ad ipsum suscipiendum. Igitur sicuti praesente veritate caelesti fides prorsus spesque cessabit, atque adeo figuralis noster cultus, ita praesente veritate sole, nempe Christi,

necesse fuit eius umbram aboleri. E. n. numero lex illa non erat in perpetuum posita, sed quousque veniret plenitudo temporis, ut auctor est ad Galat. 1. Pau. Quare ut li. 1. q. vlt. diximus, ille vnus est sensuum Christi in illo verbo. Non veni soluere legem, sed adimplere, id est non veni illam abrogare aut infringere aut tollere, quasi esset perpetua, sed adimplere, id est ad complendum tempus quousque erat posita, perficiendasque veritates quarum gerebat umbras, ut ex eo uisus noscatur. Secunda conclusio: Non modo lex quantum ad ceremonialia & iudicialia, non autem posita, per se cessauit, verum si vim illius obligatoriam spectes, tota tunc temporis antiquata fuit. Enimvero absque vilo exceptionis modo ait Paulus, translatio sacerdotio, translatam esse legem, & nouum testamentum prius inueterasse. Et Christus simpliciter dixit, Consummatum est. Hanc secundam conclusionem in hoc subiecerim, ut plana fiat intelligentia illius vulgaris axiomatis: Lex cessauit quantum ad ceremonialia & iudicialia, non autem quantum ad moralia. Et enim si hunc sensum inde hauseris, quod obligatoria ut antiquae legis teneantur nos seruari decalogum vel praecipuum aliud morale, falsissimum est. Illa enim lex illi duntaxat populo posita fuit, a cuius vinculo nos Christus liberauit, ut Apostolus ad Rom. 7. docuit, Exemplo viduae, quae mortuo coniuge iure matrimonij libera est. ubi nullam facit moralium exceptionem. Sensus ergo illius vulgaris asserit est, quod moralia non cessauerunt ob id, quod erant de iure naturae, quae vniuersos obligat mortales, quibus etiam tenebantur olim gentes, licet non virtute Moysae legis. Itaque nullum testimonium veteris legis potest adduci Christiano quantum ad vim obligandi, sed tanquam testimonium legis nostrae. Ob hoc namque vetus instrumentum in sacro canone reuerentur ac veneramur. Tertia conclusio. Ceremonias legis veteris nullatenus iam modo licet post euangelij promulgationem obseruare, sed esset mortale peccatum, atque adeo haeresis contrarietate, conclusio ex superioribus plana illatione colligitur. Ceremoniae enim ut diximus, protestationes quadam erant veteri Messiae. Nam confessio fidei non modo verbis veris & significatorijs factis fit, quod autem nos de Christo confitemur, eadem est prorsus quam praestabant antiqui modo quia

Prima
conclu.

Rō con
clusōis.

quia de eodem est Christo, verum quod eadem veritates ambo populi confitemur, nempe eius natiuitatem passionem resurrectionem, &c. tamen per enuntiationes diuersi temporis. Fatebatur enim illi veritatem illam. Iste. Ecce Virgo concipiet & pariet filium. Nos autem similem euangelicam, quod concepit & peperit. Igitur sic qui modo adstruet Christum nasciturum, passurum & resurrecturum impius esset in fidem, quoniam falsitatem fidei contrariam affirmaret, sic & ille qui ceremoniarum gestis idem assereret. Vnde contra Faust. Aug. la non promittitur nasciturus, passurus, resurrecturus, quod illa sacramenta quod ammodo personabant, sed annuntiantur quod natus, sit passus sit & resurrexit, quod haec sacramenta quae a christi- nis aguntur, iam personant. At vero de hac legalium cessatione multa meditanda sunt, de quibus neq. inter antiquos patres, neque inter scolasticos undequaque conuenit. Versatur enim in lite quo temporis puncto & lex uetus fuerit obliuata & euangelica suam fuerit uim nata. Rufus, utrum legalia illa cum primum fuerint mortua, fuerint perinde mortifera? Et utrum lex nostra antea fuerit in consilio, quam nunc obliuenerit obligandi. August. naque ut in epistola 19. uidere est, Hiero. de hac re in litem euocauit. Inter quos hoc deprehenditur discrimen quod Hiero. duo tantum dignouit tempora antiquae legis, alterum scilicet quod usq. ad passionis articulum defluxit, quo legalia cuncta uim habuerunt, uigoremq. suum obligandi retinebant. Alterum uero ab eodem passionis momento usque ad finem seculi decurrens, quo & mortua sunt & mortifera, itaq. cum primum extincta sunt, lethifera esse ceperunt. Quapropter negauit vllum Apostolorum post Christi ascensum seruasse legalia, sed id tamen asserit simulasse. Augu. vero tria secernit tempora. Primum, quo cum Hieronymo conuenit, scilicet quod ante passionem uiuentia fuerint ac prouide obligantia. Secundum uero quo fuerunt mortua, sed tamen non mortifera, puta inter caput dinem illam a passione usq. ad diuulgationem euangelii, Tunc namq. ut omni crant uis ac uirtute destituta, tamen non erant seruata illicita, non quidem quod in eis speraret salutaris statuet, sed quod mortuam iam tunc synago-

gam honore illo humani deceret. At uero post sufficientem euangelii, promulgationem quod secundum Aug. tertium tempus usq. ad finem mundi, & mortua sunt & lethifera. Atq. haec Aug. scia non solum in scholis plurimum obtinuit (licet Adria. 4. sent. q. 1. Hier. prouidit defendat) uerum & a Florentin. Concilio ad literam uidetur recepta. Vbi postquam sancitur legalia cessasse in aduentu Christi, subdit, Non tamen negat (scilicet sancta synodus) a Christi passione usq. ad promulgatum euangelium illa potuisse seruari, cum tamen minime ad salutem necessaria crederentur. Quod miror Adria. non inspexisse antequam ab Aug. decesseret. Ex eodem ergo Aug. documento quod D. Tho. cum Theologorum coetu amplexatur, inferuntur de mente eiusdem San Thom. quatuor assera. Primum. Est a baptismi institutione usque ad Christi mortem circumcisio & tota lex uetus permaneret in praecipio, nihilominus baptismus erat in consilio. Baptismus namq. uiuente Christo non solum institutus fuit, uerum & in usu habitus. Nam Ioan. 3. & 4. refertur quod discipuli Christi baptizabant, & non baptismus Ioannis, ut notum est. Quoniam de hoc murmurabant discipuli Ioannis, quod plures discipulos Christus faceret & baptizarent, sed baptizarent Spiritu sancto, de quo ipse dominus dixerat Nicodeme, Nisi quis renatus fuerit ex aqua & spiritu sancto, non potest introire in regnum Dei. Quamuis tunc illum non instituit quandoquidem praeuim id Nicodemo dixit. Sed est mihi perquam uerisimile, sacramento illud instituisse quam baptizatus est a Ioanne, non quidem factu illo, ut aliqui putant, nam ille baptismus non erat sacramentum euangelicum, sed tantum uerbo licet non fuerit in euangelio scriptum. Et mouer me uerbum illud Baptiste Ioan. 1. Ego nesciebam eum, sed qui mihi me baptizare in aqua, ille mihi dixit, Super quem uideris Spiritum sanctum descendentem, & uenientem super eum, ipse est qui baptizat in Spiritu sancto. Et ego uidi, & testimonium perhibui, quia hic est filius Dei. Si ergo tunc Ioan. cognouit quod Christus baptizaturus esset in Spiritu sancto, uerisimile sit tunc instituisse baptismum. At satis nobis impresentiarum est fuisse tunc in usu. Secundum asseritur. Statim a passione Christi, uel a resur-

Adrian. Concilio Florentinum.

quatuor assera de mente S. Tho. Primum.

Verisimile est baptismus institutum a Christo cum a Ioanne baptizatus est, non ipso facto sed uerbo.

Secundum asseritur,

NOTO
IURE
GOLIUS
DIE
13

Paulus

Secunda conclusio

Prima dubio Secunda

Tertia

Dissidium Aug & Hieron.

Tertio conclusio ex lectione

Colliguntur conclusio ex lectione

Refuta-
tur asser-
tiones
Scoti.

Prima
ratio in
Scoti.

Secunda.

Glossa.

Prima
ratio cõ-

facta est legis translatio. Per hæc ergo labefactantur omnia tria mēbra opinionis Scoti, videlicet (vt à secūdo) exordiamur) quod circumcisio non obligauit nisi vsque ad institutionem baptismi, quam ipse institutio nem fatetur antecessisse passionem, nam si lex non fuit extincta vsque ad passionē, atque ad cœtera omnia legalia illuc vsque obligabant, falsum est circumcisio nem nō eō ē vsque eadem vim retinuisse. Id quod præterea cõfirmatur ex verbo Christi: Nō veni soluere legem sed adimplere. Nam cū eam vsque ad mortem non impleuerit, si antea rupisset circumcisionis vinculum, iā legem antequam impleveret, infregisset. Atque inde pariter repelitur tertium eius dictum nempe quod eadem circumcisio & lex post passionē Christi obligabat Iudæos in scios euangelij. Nam tota lex fuit in passione & resurrectione consummata. Item & primū eius assertū refutatur scilicet quod baptis mus post passionem non erat nisi in consilio. Nam vbi prioris obligatio legis desijt, posterioris caput, alias mūdus esset sic liber à lege diuina positua, vt nulli teneretur. Præterea ad idem arguitur Aug. & Hier. licet aliter dissentiant, tñ in hoc vnanimis sūt, qd lex vetus in Christi passione primū fuit mortua, iā virtute quam obligatione, & qd tūc noua obligare cepit: affirmare ergo qd circumcisio ante passionem desijt obligare, & post passionem ignorantes legem obligabat, & negare baptismū statim à passione Christi obligare, palā est cum ambo bus sanctis patribus præliū inire. Audi verbo Aug. in epistola citata: Vbi inquit venit fides, quæ prius illis obseruationibus pronunciata est, post mortē & resurrectionem Domini reuelata, illa sacramenta vetera amiserūt vitā officij sui. Atque in hoc lubere se fatetur ad hæc Hier. Adde & gl. su per illud ad Heb. 8. Hostiā & oblationē noluit, quæ ait Noluiti scilicet à tēpore passionis. Nā tunc illa displicere cœperunt, qñ est completa veritas cuius erant figura, vt ait ipse Aug. super Ps. 39. Præterea arguitur contra fundamentum illud eiusdem Scoti Arbitratur enim tunc legis obligationē incipere, quādo in notitiam venit subditum, quod profecto falsum est: sed tunc incipit obligare, cū primum publico edicto à principe ponitur. Enimuerò prædicatio Apostolorum non fuit positio legis, quia ipsi non erant legislatores, Euangelij, sed

Christi promulgatores, licet particulares possent alias leges ponere. Vnde in festo Pentecostes non fuit data lex orbi, sed virtus facultateque Apostolis ad illam promulgandam. Nam antea dixerat Christus, Ite, prædicate Euageliū, docete omnes gentes, batuzantes eos, quod signum est iā tūc obligasse baptismū. Item ad idem arguitur. Si lex neminem obligaret quoaduisque legē audiret, improprie ignorātia diceretur excusare: nam excusatio non est nisi ab eo ad quod homo tenetur, si ergo ignorantia excusat, signū est vinculum de se legis ad omnes extendi, sed ignorantia protegit ignorātem à culpa: Et tertio ad idem arguitur: Sequeretur, si quis nondum audiuit, non obligatur, quod neque dum ignorātia fieret vincibilis, ita vt sua culpa non audiret, obligaretur. Nam quæro, quādo cepit obligari? Ad quod certe responderi non potest, nisi. Qñ data est lex, Et quarto ex eodē mō opinādi sequeretur qd postquā quis religatus esset à lege veteri & obligatus noue, cōtingere posset sine nouæ mutatione legis, vt rursus absolueretur à noui & teneretur veteri. Enimuerò si Iudæus à Hierosolymis distans post Pentecostem adisset legē Christi obligare, cui antequam signa sufficientia videret, fidem daret, non tamen leuiter, quod fieri poterat, iam tunc nō obligaretur ad antiquam & teneretur noue. Si verò postea pseudo propheta contrarium ei dicerent, adhibendo signa & testimonia falsa, ita vt citra culpam rediret ad priorē fidem, rursus eximeretur à nouæ obligatione, & subditus fieret veteri. Et per hoc dissoluitur eius argumentum quo ait, Nullus aliter se habet ad aliquam legē, quā prius, nisi quia est sibi aliter promulgata, sed ante passionem non tenebantur homines ad baptismum, ergo neque tenebantur quousque eis fuisset promulgatus, quod vsu non venit statim à passione. Distinguitur namque prior præmissa Si enim intelligat nulum ante promulgationem aliter se habere ad legem quantum ad vinculum obligandi, id abnuendum est. Immo statim vt lex solemniter à principe edicitur, obligat. Si autem intelligat quod nemo constituitur in culpa anteq. legē sciat, equidē fatemur: cum temperamento tamen, nisi per se steterit quo minus illam audiret. Sed contra aliud assertum Scoti, nempe quod post passionem usque ad sufficientem promulgationem

tra fun-
damētū
Scoti.

Secūda.

Tertia.

Quarta.

Solutio
argumē-
ti Scoti.

SOTO
de iure
legis
DIE
15

tionem, utrumque scilicet circumcisio, & baptismus, sic concurrerint sub consilio, ut optio fieret Iudæo utrum suscipere mallet, ut gentis illius (v. arbitror) arguitur. Aut enim id intelligit de Iudæo ignorante eum gelum aut de audiente, qui illud tenebatur suscipere, de priori id non potest dici, nam ille manifeste tenebatur circumcisione præsertim secundum ipsum Scotum, qui ait legem veterem obligasse usque ad novæ promulgationem. Si autem id intelligat de Posteriori, rō contrarium demonstrat. Nam cum ille iam nulla excusaretur ignorantia, tenebatur profiteri Christianam religionem professio autem Christiana fit in baptismo, ergo tenebatur baptizari, atque adeo baptizare parvulos suos sicut modo tenentur Christiani. Alioquin manifeste sequitur, quod nullus unquam Iudæorum etiam si post biennium fidem suscipere, tenebatur baptizari, neque suas baptizare proles quod esset concessu absurdissimum. Profecto fatetur me opinionem Scoti, in hac parte non deprehendere. Sunt nihilominus contra istas assertas veritates argumenta non modo Scoti, verum & alia soluta digna. Et vobis ordine successione temporum procedamus, arguit Scotus, quod ante passionem eum primum baptismus cepit esse in consilio obligatio circumcisionis vera est, pariter in consilio præceptum inquit baptismi totaliter aufert circumcisionem reddendo eam prorsus inutilem ac perniciosam, ergo & consilium eiusdem baptismi tollit eius necessitatem, relinquendo eam sub consilio. Consequentiam inde probat, quod si licitus rei præceptum, prohibitio est alterius rei, eiusdem consilium tollit saltem necessitatem eiusdem rei, Consequentia autem fallacissima est. Tenet enim illic prorsus ubi res illa secum pugnant, ut in virginitate, pater, & matrimonio. Cui enim præcipitur virginitas, omnino interdicitur nuptiæ, Et ideo consilium virginitatis, tollit nuptiarum præceptum. At vero ubi res utraque alteram secum patitur, consequentia non valet. Haud enim orationis consilium in Quadragesima tollit præceptum ieiunij. Cum ergo lex usque ad veteritatem redemptionis esset posita, non est cur peculiariter circumcisio dicatur per consilium baptismi vim amittisse obligandi. Secundo ad idem arguit. Si Iudæus parvulum suum ante passionem a fide nostra imbutus baptizaret, non

Rō ur-
genissi-
ma con-
tra aliud
assertū
Scoticū.

1. Argu-
Scoti.

Solutio.

autem circumcidere, parvulus ille evasisset ad cælum, ergo circumcisio non erat in præcepto. Sed neque hæc consequentia valet, quia pater ipse peccaret non item circumcidendo, non quidem propter necessitatem gratia filio conferende, sed propter necessitatem implenda legis. Quemadmodum & Scotus ipse probe concedit, quod etsi puer Hebræus ante octavum die per sacrificium naturale in mortis periculo adhibitum obdureret gratiam nihilominus si in octavo esset superstes, erat vi legis circumcidendus. Sicuti etiam quis modo per baptismum flammis Spiritu sancto suffundatur, nihilominus habita copia aque tenetur ipse tingi.

Sed restat argumentum contra illud nostrum assertum, quod baptismus ante passionem tantum erat in consilio, Iudæus tunc sufficientia expertus miracula, & verborum Christi etiam, tenebatur eius legem suscipere. Nam si non venissem, inquit, & locutus eis non fuisset, peccatum non haberent. Christiani autem effici non poterant nisi per baptismum, ergo tenebatur baptizari, atque adeo baptismus iam tunc, erat in præcepto, subindeque circumcisio prorsus cessauerat.

Ad argumentum hoc respondetur illa præmissa perempta, quod non posse tunc Iudæus percipere legem evangelicam sine baptismo, quando quidem non percipiebatur nisi pro tempore succedente passionem. Et ideo Iudæi omnes qui legem prius susceperant statim post resurrectionem ad prædicationem Apostolorum tenebantur baptizari. Sed arguit, Ergo gentes si ante passionem converterentur, non tenebantur statim baptizari abluvi, negatur consequentia, immo cum illi circumcidi non poterant, tenebantur baptizari, quamvis indubie credendum sit Iudæos quoque ante passionem converteres illico sacro fonte tingi, ut Christianorum characteri insignentur. Id quod evangelico testimonio supra citato comprobatur, quo habetur Apostolos Christi, vivente Magistros, baptizasse. Alia vero Scoti argumenta ad probandum legem veterem post passionem usque ad promulgationem evangelij durasse, post illa que dicta sunt, nullum retinent vigorem. Si enim arguas, Iudæus post passionem inculpabili ignorantia evangelij laborans tenebatur suos

libe-

Solutio

1. Argu-
Scoti

Elucio
tio pra
terita
fution

Argu-
terunt

1. Argu-
Scoti

Reple-
tio

Reple-
tio

Solutio

Alter-
ratio
Solutio

Solutio

Argu-

Solutio. adeo lex tota obligabat. Negatur prior cō-
 sequentia, si obligandi rigorem perpēdas.
 Nam cum simpliciter posset circa culpam
 non circumcidere, ut puta si euangeliū au-
 didisset, non simpliciter censendus erat obli-
 gatus: At si non placet tam stricto rigore
 loqui adhibetur altera responsio, quod tene-
 batur, non quidem vi præcepti, sed pro-
 pter ignorantiam qua laborabat sicuti qui
 hodie crederet feriam esse sextam, tenere-
 tur à carnibus abstinere, quamvis feria se-
 cūda sit. Et diluciat ut per spicacius respō-
 sio hæc: Si lex dum Deus Abrahæ circum-
 cisionem præcepit sic iussisset. Omnes tui
 posteri circumcidentur, vique ad punctum
 temporis quo Melchias postus resurrexerit,
 certe nemo assueverare posset post illum tē-
 poris articulum legem obligare, & nihilo-
 minus qui articulum cum ignorassent, de-
 beēt etiā postea circumcidi propter igno-
 rantiam. Figuraverim casum sub conditio-
 ne, quæ revera ita in virtute contigit: Non
 enim posita fuit lex vetus nisi vique ad il-
 lud temporis momentum, quo Christus dixit.
 Consummatum est, & resurrexit. Quod si
 virgē arguas: Si Iudæus post passio-
 nem vel leuiter motus, vel ex malitia cre-
 dens legem veterem abrogatam, nollet
 suum circumcidere infantulū, peccaret qui-
 dem, & non contra conscientiam, ergo cō-
 tra legem qua tenebatur. Respondetur quod
 peccaret contra conscientiam quam ante
 sufficientem promulgationem euangeliū
 tenebatur habere. Veruntamen esto, circū-
 cisionis statim à passione obligatio esset ex
 tincta, videtur tamen retinuisse sanctitatis
 virtutem. Nam si Iudæus euangeliū igno-
 rus filii circumcideret, fieret infans ille sal-
 uus. Respondetur quod fieret saluus nō cir-
 cūcisionis virtute, quæ iam vanida erat,
 sed parentum fide. Itaque circumcisio tunc
 nihil amplius valebat quam signum quo
 lege naturæ protestatio fieret sanctæ fidei,
 & quo Iudæi ante octauum diem teneban-
 tur. Dubium autem quod molestius hic
 præmit est: Si Iudæus tunc qui euangeliū
 prædicationem audisset & miraculorum
 intuitus esset virtutem, quem iam ideo cul-
 pabilis ignorantia non excusaret, persistēs
 nihilominus in sua perfidia puerum cir-
 cūcideret, vitium puer ille ab originali
 macula ablueretur? Facit enim pro parte
 affirmatiua, quod si ab alio inuincibiliter

ignorante idem applicaretur sacramentū
 puer, ut modo dicebamus, salutem obtine-
 ret, & tamen iniquitas circumcidentis non
 est cur misero infantulo noceret. Nam si
 quis modò puerum baptizaret, intendens
 id facere quod Christiani perficiunt licet mi-
 nimè in baptisum crederet, prodesset pue-
 ro. Nihilominus responderetur nullatenus
 circumcisionē illam pueri quidquā profuis-
 set. Et ratio est plana, nam circumcisio de se
 nihil iam tunc proderet nisi per fidem ap-
 plicantis: qui autē tenebatur credere euā-
 gelio, inique applicabat fide. Alō qui con-
 cedendum esset quod etiam Iudæi circū-
 cidentes liberos suos, illis ad salutē pro sūt,
 quod cōcedere absurdissima esset hæc res.
 Qui autē inuincibiliter ignorans illo sacra-
 mento utebatur, rectè suam fidem applica-
 bat. Negatur ergo quod in tali casu iniqui-
 tas circumcidentis nihil noceret pueri. Aliud
 autē est de baptismo nostro, qui in se conti-
 net sanctificandi virtutē à quouis applicet.
 Ac verò præter istas rationes alia superest
 maioris energix: Christus in passione nul-
 lam tulit legē: ergo tunc lex euangelica nō
 cepit obligare. Legitima verò respōsio hu-
 ius est, ipsum dum inter mortales ageret,
 legē tulisse pro illo tunc temporis articulo
 qui mysterium salutis perficeret, in altera-
 que resurgeret immortalī vitæ. Sed tamen
 restat nihilominus dubitatio, vtrum lex ab
 eodē puncto obligare ceperit quo moriēs
 antiqua aboleuit? Nam si id concesseris, vi-
 deberis euangeliū cōtrarius, quāquidē post
 resurrectionē præcepit Apostolis: Ite, præ-
 dicate & baptizate eos. Mat. 28. vbi vī
 legē quasi ex tunc obligantē tulisse. Itē ne-
 que ratio permittere videt ut statim à mo-
 mento passionis lex ceperit obligare. Nam
 mysterium salutis quæ duos habet termi-
 nos scilicet mori peccato, & resurgere in
 nouam vitam, nō in puncto passionis ab-
 solutū fuit, sed in resurrectione, secundū illud
 Pau. ad Rom. 4. traditus est pro delictis no-
 stris, & resurrexit propter iustificationē no-
 stram, quemadmodum illic à nobis exposi-
 tum est. Si autem cōcedamus quod lex vē-
 tus cessauit dicere Christo: Cōsummatum
 est, noua tamen non cepit nisi post resurre-
 ctionem, incidimus in hanc foueam quod
 tempore aliquo fuerit orbis sine obligatione
 legis præter naturā, sicuti erat ante legē
 scriptam. Quod tamen mihi durissimum in-
 fit imò videtur namque amborū testorū in

Elucida-
tio præ-
terita so-
lutionis

Arg. al-
terum

Respon-
sio.

Solutio.

Altera
ratio.

Solutio.

Argu-

Respon-
sio.

Dubita-
tio.
Ratio
dubitan-
di.

Inductio

SOTO
Iure
Solutio
Dile
13

Paulus.
Rñio.

patiam repugnare. Nā sicut in naturalibus corruptio vnus est generatio alterius, ita & antiquū non fuit abolitum nisi per obligationem noui, sicuti aboletur vmbra per presentiam solis. Hoc enim exemplū vniuersis scripturæ interpretibus celeberrimū est. Quin verò Paul. ad Hebr. id ex professo. c. 7. 9. & 10. dī constituere. Respondetur ergo q̄ sancti, quia verò Apostolus, articulum cessationis vnus legis & obligationis alterius non in puncto constituerunt, sed totum triduum pro vno reputarunt articulo. At verò ad rigorē loquēdo, primū pro certo habēdū est propter rationē modo factam q̄ obligatio vnus quassauit alterā. Quare si altera cessauit, vbi Christus dixit, Consummatū est, inde incipit noua, nam tūc per solutū est redēptionis pretiū, apertumq; regnū celorū. Statim. n. patres viderūt Christi diuinitatem. Sed. n. quia lex vetus non solū illud, sed resurrectionē quoq; in noua vita præfigurabat, dicere optimè possumus q̄ non cessauit vsq; ad resurrectionē, & inde incipit noua. Vnde S. Th. 3. parte, q. 66. art. 2. Baptismus, inquit, virtutē accepit, quādo Christus Baptizatus fuit. Sed necessitas vtendi hoc sacramento indita fuit hominibus post passionem & resurrectionem, tū quia in passione Christi terminata sunt figuralia sacramenta, quibus succedit baptismus & alia sacramenta nouæ legis, tum etiā quia per baptismū cōfiguratur hō passioni & resurrectioni Christi in quantum moritur peccato & incipit nouam iustitiæ vitam. Et ideo oportuit Christum prius pati & resurgere, quā hominibus indiceret necessitas se configurandi passioni & resurrectioni eius. Vnde quod post resurrectionem dixit Christus, ite predicare, &c. non est signū latē tunc legis, sed Apostolis tunc iussit vt illam quæ iam obligabat, vniuerso orbi promulgarent, vt 4. Sent. d. 3. art. 1. ait S. Tho. Immo Christus id ipsum significat, subdens. Docentes eos seruare omnia quæcunq; mandauī vobis. Itaq; Christus ante passionē legē condidit, quæ post eius mortē obligaret, sed post resurrectionē precepit Apostolis ipsā diulgare, & in Pentecoste misit eis virtutem ex alto, quæ ad eandem functionem erat necessaria. His tamen sic constitutis respōdēdum est ad aliud dubiū, quod sentētia Augustini secū assert. Enimvero si statim post passionē vel resurrectionē lex mortua fuit,

Dubiū
alterum

ex eo sequitur, vt continuo esset mortifera, quare neque liceret eā vlla ratione seruare. Consequentia probatur per rationē, qua probauimus conclusionem tertiam, quæ est S. Thom. Ceremonialia illa iam inde tunc erant mendacia, ergo qui illa seruaret factō ipso mentiretur, sicuti qui assereret, quod Christus foret nasciturus, passurus, aut resurrecturus, mendacium autē semper est peccatum. Et dum est perniciosum, sicuti hoc, si lethale atq; ad eō sententia Hieron. est præferenda, quod non licebat ea seruare. At nihilominus standum est Augustino, cui cōcilium Florentinum (vt dictum est) subscripsit, & respondendū quod ceremonie tunc non seruauerunt itāquam futurorum signa, sed in honorem sepulture synagoga. Quod si scisciteriam, quæ nam esse illius honoris causa, respondetur quod vt inter nos crederetur inter legem veterem & Gentilitatem. Nā si lex vetus sic de repente, vt Gentilitas fuisse eiecta, in susceptionem veniret quod non fuisse Gentilitate sanctior. Et fuit hoc eouque congruens vt illa, qd̄ arbitror, ratione celauerit Deus aliquanto temporis. Apostolos ipsos mysterium illud quod legales ceremonie essent per euangelium ambigendæ, nempe vt securius illa seruarent. Id quod historia illa Act. 10. contestatur, qua narratur Petrum ostenso sibi vase lineo, de celo summisso, communium animalium pleno mēducare iustum, respondisse: Absit Domine quia nunquam manducaui omne commune & immundum. Illa autē causa honorandæ Synagoga cessante, itā nullatenus licet easdē ceremonias obseruare. Quod si inter roges quantū t̄ pis durauit sufficiens euangelij promulgatio, qua licuit illa seruare Iugalia, respondetur certum esse à Pentecoste cæptum esse promulgari. Quo autem temporis puncto omnino fuerit lex extincta, & mortifera non constat. Forsan, vt ait Scotus durauit vsque ad destructionē Hierosolymitanam, quæ quadraginta sex annis contigit post Christum passum. Credi derim namque viuentes ipsos Apostolos omnimodam abolitionem legis prædicare cæpisse. Quidquid autem de tēporis puncto sit certum est, quam longissimè ante ipsos Augustino cessauisse, vt eadē ipse epist. 19. aduersus Hier. docet. Quocirca itā inde non fas est ad alias regredi ceremonias. Neque in snia, p̄fecto hic cōtraria cōsētire cū Cactano

Seneca. approbare non reuult Indorum morem
Caiceta. qui selebaptizatos circumcidunt, non tan-
quam antiquum seruantes ritum, sed vt re-
ligione illa Chrm imitetur. Enimuerò pa-
tres nunquam ausi sunt id post passionem
concedere, nisi ob causam Aug. Et Conci-
lium Florentini simpliciter id negat licere.
Et Paulus simpliciter dicit: Si circumcidi-
mini, Chrs nihil prodest. Et imitari in hoc
Christum, est imitari legem cuius gratia id
passus ipse est. Neq. excusari potest quin
habeat speciem mali. Neq. vero ad hæc
abundè Caietanus respondet. Secus si sa-
nitatis gratia pelliculam illà quis tolleret.

Prima ratio in Caieta. Societas Terria. Postrema. Ad prima arg. A sed m. mebrũ. argum. Ad duo mebra secundi argum. Ad ter- tium eiu- dem me- brum.

Restat igitur ad argumenta in capite
questi obiecta rñdere. Et quidem auctoritas
Baruch Prophete in tantum sibi vult quod
lex esset in æternum secundum moralia
præcepta per se duratura, secundum vero
ceremonialia, nõ nisi per futuras veritates,
quas præfigurabant. Factum autem Chri-
sti, qui leprosos a se mandatos ad sacerdo-
tes misit, non probat post passionem legẽ
fuisse permanentem, sed illuc vsq. duratu-
ram, atq. adeo ante passionem, prædicante
Christo, vna cum euãgelio curriebat quod
a nobis iam supra assertum est. Et ad tertiu
eiusdem argumenti membrum rñdetur, qd
rõnes leterales ceremoniarum ad diuinu
cultum referebantur, qui tamen cultus
in passione Christi erat in alterum migra-
turus. Vnde circumcisio, mutata est in ba-
ptismum, & sabbatum) vt dictum est) in
diem dominicam & festum Paschalis agni
in festum Resurrectionis, Festum autẽ Pe-
tecostes permãsit. Nam & eodẽ fuit nobis
Quodammodo lex data, hoc est Apostolis
facultas eiusdem p̃mulgandæ co lata, sicuti
& antiquæ Moysi. Ad duo aut̃ priora me-
bra secundi argumenti per sniam supra ex-
positam Augustini rñsum est. Illa. n. rñne li-
cuit Paulo Timoth. materne Iudæum cir-
cuncidare, & seipsum purificare, nepe ne
videretur perinde legem atq. Gentilita-
tem abiectè conspiciere, & ne teneris con-
uerlis nondumq. satis instructio scandalũ
offerret. De tertio vero membro, puta de
line, quam Pau. ad Gala. 2. cõmemorat sibi
intercessisse cum Petro, discordes, vt dixi-
mus, fuisse proceres illi, diui Hiero. Aug.
& historia notissima est & solennis, quæ
Antiochia contigit, vbi Petrus cum Chri-
stianis e Gentilitate neophytis cõicabat,

non tantum colloquio, quia inde nullam
scandali occasionem nancisceretur Iu-
dæi, sed etiam mēsa, vescendo cum illis
suis caribus alijsq. cum unibus cibus le-
ge veritis, quod iam in linteo sibi ostēso
cognouerat esse licitum. At cum quidam
illuc peruenissent recentes ex Iudæis Chri-
stiani, quos Iaco. us ad illum miserat, en
scandalum eisdem obiceret, subtrahebat
se a commercio Gentilium, abstinēbatq.
eiusdem illegitimis cibus. Vnde cum tunc
forte coningeret vt illud Paulus appli-
casset, rescussissetq. tumulum Christiano-
rum ex gentilitate, qui ex facto Petri colli-
gebant, legalia in Christianismo esse ser-
uanda in conspectu omniũ eum repre-
hendit; quia, inquit reprehensibiles erat.
Hieron. ergo opinatus legalia protinus a
passione fuisse lethifera, negat Petrum il-
la seruasse, sed tantum ait simulasse, ac su-
binde ad Paulum non vere, sed simulato-
rie cum in gratiam Gentilium obiurgasse.
Aug. autem contra, in vtroq. opinioni Hie-
ronymi reclamation. Primũ in hoc, quod ait,
Primũ licite potuisset seruare seruasseq. adeo
legalia. Secũdo, & in hoc quoq. quod ait ve-
re fuisse tum reprehensibilem, tum perin-
de reprehensum. Sunt autem qui Hierony-
mi patrocinio suscipiẽtes, inter quos est A-
drianus in 4 dist. i. adducunt in eius tutelã
id quod Paulus ipse ait scilicet Iudæos &
Barnabam concessisse in illam Petri simu-
lationem, quo verbo excludi vt veram fuis-
se obseruantiam. Quocirca duplex, aiunt,
vbi venit simulatio. Vna quoniam fingitur
aliquid fieri, qd non sit, qualis est in com-
d. js, vt si quis fingeret se circumcidere & nõ
circumcideret. Et hæc si fiat intentione fallẽ-
di, est peccatum, quando mendaciũ. Alia
vero accipit simulatio, qn res vere sit, non
tñ ea eã rñne quã alij putãt, vt si quis pel-
licula sibi ascinderet sanitatis gratia q̃ cir-
cũstantes abscindi credit religione Iudni-
ca. Et isto mō, aiunt, Paul. sinxit circumcide-
re Timotheum ad euitãdum scandalũ, &
Petrus a cõibus cibus abstinuit. Et ait A-
drianus nunq. Aug. a Hieron. dissensurum
fuisse, si eum intellexit Ego vero dixerim
minus fuisse Aug. ab hoc doctore intel-
lectum, q̃ ipse Hieron. intel. exerint. Agu. n.
non arbitratur culpã Petri fuisse menda-
cium nepe, q̃ simulauit id qd non fecit. Im-
mo credidit absq. simulatione vere potuif-
se seruare legalia, & seruasse mō supra ex-

Hieron.

August.

Adrian.

Duplex simulatio.

Perpetã intel- lectus ab Adria- no, Au- gustinus Iñciant̃ nemo p̃t citra iniuriã scriptu- ræ. Petrum fuisse re- prehen- sibilem.

L 3 postio.

NOTO
ture
colus
DIE
15

posito, sed quod plus iusto illa seruasset. Et
 facit pro Aug. quod Paulus non inculcabat
 Petrum, quod legalia seruasset, sed quod Gen-
 tes cogeret iudaizare, puta quod vsq; adeo
 nimiam in eorum obseruatione adhiberet
 diligentiam, ut cotesos ex gentilitate in eam
 opinionem pertraheret, quod essent seruā-
 da ea ratione & sine, quo in lege veteri, ac si
 non cessassent. Et primum, quod seruare le-
 galia nullum esset crimen, probatur; nā alias
 reuera propter solum euitandum scanda-
 lum nunquā Paulus eū cūcūdisset Timothi-
 nea seruatum iacobi purificasset, immo po-
 tius docuisset non esse licitum. Porro autē
 quod Petrus fuerit reprehensibilis, re vera
 citra grauissimam iniuriam scripturę nega-
 ri non pot. Enimvero si tamen Paulus eum
 simpliciter reprehēdisset, potuisset, vt cōq-
 uentari id fecisse simulantes, vbi autem
 tanta cum emphasi dixit, In facie ei reuerti,
 q̄a reprehensibilis erat, negare fuisse vere
 reprehensibile ac proinde reprehēdum, est
 sacre scripturę contradicere. Quod n. Ioa-
 nes Maior in quarto, dist. 3. q. 1. ait in scri-
 pturā non haberi, quod Petrus esset repre-
 hensibilis, sed quod hoc Paulus dixit, cau-
 lus, est nihilominus scripturę iniurius, quā
 scripturam abnegare. Nam cum id fides ca-
 tholica cōfiteri cogat, quod quidquid Apo-
 stoli affirmarunt, sit diuinum oraculum sit
 vti tam verum sit, Petrum fuisse reprehēsi-
 bilem, quam est, Paulum illud affirmasse.

August. Alioquin si permitteretur, vti ait Aug. nega-
 ri scripturę sensum, qui plane est literalis,
 totacius audonias illico deperiret. Quod
 si quis in ferat culpam Petri fuisse mortale,
 nam pertrahere alios in vā saltam opinio-
 nem, graue peccatum in fidem, quod tamē
 Apostoli post confirmacionem committe-
 re non pot. autem. Rēdetur, quod Petrus
 non putauit tamen oriturum scandalum,
 & id consideratio illa fuit culpa venialis.

Hieron. Quis ergo ad illud pro Hieronymo addu-
 ctum rōdebimus, q̄ Paulus actionē illā Pe-
 tri appellauit simulationē. Rēdetur, nō eā
 sic ideo appellasse q̄ nō fuisset verū opus
 Iudaeū, sed q̄ non fuit factum intentione
 ac sine Iudaeo, tanq̄ futurorū signū reti-
 nens vniuersitatem. Et est discernēdus effe-
 ctus quē Petrus fecit in conuersis Iudaeis,
 mō, sē in conuersis e Gentilitate. Illos. n. &
 Barnabā adduxit vt in eius simulationem
 cōsenseret, id est simul se subtraheret Gen-
 tilium confortū, Gentiles autē cogitabant

iudaizare, hoc est credere, quod tenerentur
 & ipsi abstinere a suis carnē, aq; ab alijs
 curibus cibis. Quapropter exaggeracionis
 gratia dixit, & Barnabam etiam secum du-
 xisse. Nam eū ad ille esset euangelizandum
 Gentibus segregatus, minus ei licebat Gen-
 tilium se conuersione subducere. Vnus
 tamen ex his sit reliquus scrupulus quod di-
 stinct. 3. cano. Sancta Roma. Hierony. ho-
 norifice suscipitur, eiusq; dogmata appro-
 bantur, que aduersus Ruffinum atq; alios
 definit. Quo ergo Aug. de hac re per cen-
 suram et concilij florentini p̄sentur? Re-
 spondetur, nullatenus secum ista pugnantē
 Etenim in Canone, Sancta Romana meū
 fissime delata est Hieronymo palma ad-
 uersus illos, quos, eū errantes in fide, de-
 bellauerat. Et ideo tanquam splendentis Ec-
 clesie doctor receptus est. Haud tamen in
 his eundis que contra Aug. cuius ille
 etiam doctrina simili honore suscipitur, di-
 sputauit prelati est illi. Ad postremum
 autem membrum eiusdem secundi argu-
 menti, quo sensu queritur Apostolici Con-
 cilij Actu 15. D. Th. tres attulit solutiones.
 Prima est quorundam, qui arbitrabantur
 sanctiones illas Concilij minime in sensu
 literali intelligendas, sed in spiritali, vt sci-
 licet in prohibitione sanguinis intelligatur
 prohiberi homicidium in prohibitione ve-
 ro suffocari inhiberi uolentiam & rapinā
 sed in prohibitione immolatorum, idolatria.
 Hic autem interpretandi modus, vanus
 est. Nam cum illa crimina, tum apud Gen-
 tiles illicita haberentur, tum etiam in deca-
 logo essent explicata, non erat cur rursus
 super illis Concilium cogere. Secunda
 ergo erat aliorum opinio quod in sensu li-
 terali sunt illic prohibita, non quidem ad
 legis obseruationem, sed ad reprimendam
 gulam. At uero cum alia essent maiora in-
 ramenta gulae, quorū illic non est habita-
 mentio, non est credendū illam fuisse pro-
 hibicionis causam. Equoq; n. gula ille
 stamentū in suffocatis & idolo immolatis
 reperitur. Legitimā igitur solationē histo-
 ria nos ipsa docet. Enimvero cum conuer-
 si e Iudaeis & precipue Pharisaei mori-
 dicus cōtenderent circuncisionem & reli-
 quas ceremonias vniuersū eū angēlio reti-
 nere in Concilio Apostoli de re illa cōsi-
 dentes, decreuerunt circuncisionem & lega-
 lia non esse a Gentilibus obseruanda, neq;
 honoris gratia sepulturae synagogae defe-
 rendi,

rendi, sed tamen ob improbitatem Iudæorum quatuor illa eidem Gentibus interdixerunt, nõ quidem quasi necessaria esset legalium obseruatiã, sed vt posset inter Christianos vtriusq. populi initi commercium. Prohibitum ergo illis est, vt a carnibus idolis immolatis obtineret, videlicet ne apud conuersos è Iudaismo suspicionem veniret idololatriã. Quare falso nonnulli opinati sunt prohibitam illis esse idololatriã. Nã illam in confesso cunctis erat esse Euangelio execrabilem. Verum tamen quia sacerdotes Gentium macellum habebant immolatorum idolis, prohibiti sunt Christiani illis vt eis, Secũdo prohibiti sũt vesci sanguine & suffocato, quæ quidem ad eos Iudæi exhorrebant, vt nauisam illis facere quicunq. in eorum conspectu talibus vtentur epulis. Fornicatio autẽ veritã illis est peculiari ter, nõ quod esset lege naturæ interdicitã, sed quod illi caligine mētis obiecti nullam libera Venere agnoscebant culpã, neq. erat in Decalogo expressã. Cõtra hæc autẽ solutiõne existit argumẽta. Primũ, quod si nõ erant illa ad legis obseruatiã prohibita, nõ satis habebat qõni Iudæorum, qui contendebant vt legalia cum euangelio simul curreret Secũdo, quia in ipso Concilio habetur. Visum est Spiritui Sancto & nobis, nihil ultra imponere vobis quã hæc necessaria. Si ergo erant necessaria, necessitas ex lege procedebat. Tertio quia si illa ratione prohibebantur sanguis & suffocatum, pariter deberet prohiberi esus suillatum carniũ, & aliorũ cõium. Ad hæc autem responde tur, Apostolos Pharisæis non ad eorum mētem respondisse, sed quod illa ad ipsorum pacandum seditionem ac tum multum indullerunt, atq. ad hunc finem censuerunt illa esse necessaria. Prohibuerunt autem illa duo, scilicet sanguinem & suffocatum, quæ magis erant Iudæis exosa, non autem suillas carnes atq. alia venationum ac piscium genera, quia esset Gentibus per quam molellum propter Iudæos illorum vltu priuari. Et ideo ait S. Concilium. Nihil ultra imponere vobis oneris, quam hæc necessaria. At qui tota hæc doctrina ex verbis Pauli facile colligitur 1. Cor. 8. vbi docet quod esus carniũ idolis immolatarum, sed propter scãdalum infirmorum quo pacto sanctiõne. Concilij declarauit, idẽmque docet ad Ro. 14. vbi ait omnes cibos esse mundos nisi, ppter scãdalum aut conscientiam. Et Mar. 15.

ait Christus. Non quod intrat per os, coingnat hominem. Et ex his sequitur illam prohibitionem nõ fuisse in perpetuum factã, sed in tempus, idẽmque perexiguũ dum Christianus populus coalesceret, & Iudæorum gens horrorem illum ciborum depone ret. Quare vel seculo ipso Apostolorum vel proxime vis expirauit illius Concilij. Huic nihilominus sententiã obstatã videtur Canon Concilij Gãgreci si quis discipulus vbi habetur omnia manducare licere prãter idolothyta, vbi glossa expresse tenet, qd nunquam licuit, neq. modo quidem licitũ est idolothytis vesci, quamuis nulla detur scandali occasio, immo non magis licere eorum esum, quã in Quadragesima carniũ. Et allegat pro se dictum Augusti in lib. de bono coniug. quod referitur ad qu. 4. cano. sicut satis, vbi inquit satis esse fame mori, quã idolothytis vesci. Ad res autem concilij responderunt illud fuisse habitum proxime tempus Apostolorum, quando nondum eorum Concilium protulisset, ob id que glossator falsissimẽ inde inuit opinionem quod modo non licet illa edere. Immo Paul. 1. ad Timo. 4. generaliter absque vlla exceptione condẽnat eos qui in nouissimis temporibus loquentes mendacium, prohibitiũ erant a cibis, quos Deus creauit abstinerere. Et forsã tempore Aug. nonnulla durabat eiusdem Concilij obseruantia. Nisi dicere malueris, quod forte respexit ad elapsũ tempus, quando vigor concilij durabat.

Ex histo ria de p r o p r i a .

Primũ arg. con tra p r i m a s o l u t i o n e m . Secũdũ. Tertiuũ.

Ad argu m e n t a .

Corollarium . Argũ. Concilij Gãgre.

August.

Solutio.

Paulus.

QVÆSTIO VI.

DE IUDICIALIBVS

mandatis.

S. Tho. 1. 2. quæst. 104. & 5.

ARTICVLVS I.

Vtrum p r a e c e p t a i u d i c i a l i a r e d e a c e r e m o n i a l i b u s d i s t i n g u a n t u r .

TERTIVM p r a e c e p t o r u m g e n u s .

vt in superioribus constitutum, est iudicialium de quibus primo queritur, qui

SOTO
Iure
Cõcilij
Dicitur
15